

Sygn. akt *XVII AmE 73/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Małgorzata Perdion-Kalicka
Protokolant –	st.sekr.sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 20 maja 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **(...) Sp. z o.o. Sp. k. w C.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 13 grudnia 2019 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;

2. zasądza od (...) Sp. z o.o. Sp. k. w C. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt *XVII AmE 73/20*

UZASADNIENIE

Decyzją z 13 grudnia 2019 r., znak: (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, działając w oparciu o przepisy art. 56 ust. 1 pkt 48, art. 56 ust. 2h pkt 8, art. 56 ust. 3 w związku z art. 43e ust. 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (dalej: p.e.) oraz na podstawie art. 104 k.p.a. w związku z art. 30 ust. 1 p.e., po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy (...) Sp. z o.o. Sp. k. w C., w związku z ujawnieniem, w prowadzonej przez ww. przedsiębiorcę koncesjonowanej działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi nieprawidłowości polegających na braku realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 43e ust. 1 p.e., poprzez niezłożenie Prezesowi URE w terminie wskazanym w tym przepisie informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury wykorzystywanej do prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej dotyczącej środków transportu paliw ciekłych, co wypełnia dyspozycję art. 56 ust. 1 pkt 48 p.e., orzekł, że:

1. przedsiębiorca (...) Sp. z o.o. Sp. k. w C. nie złożył w terminie, o którym mowa w art. 43e p.e. informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej w odniesieniu do środków transportu o numerach VIN (...), (...).

2. przedsiębiorca (...) Sp. z o.o. Sp. k. w C. nie złożył w terminie, o którym mowa w art. 43e p.e. informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej w odniesieniu do środka transportu o numerze VIN (...).

3. Za działanie opisane w punkcie 1 wymierzył przedsiębiorcy (...) Sp. z o.o. Sp. k. w C. karę pieniężną w wysokości 10 000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych)

4. Za działanie opisane w punkcie 2 wymierzył przedsiębiorcy (...) Sp. z o.o. Sp. k. w C. karę pieniężną w wysokości 10 000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych)

(decyzja, k. 6-14).

(...) Sp. z o.o. Sp. k. w C. wniosła odwołanie od powyższej decyzji w zakresie pkt. 3 i 4, zarzucając jej naruszenie:

1. art. 56 ust. 6a p.e. poprzez nieodstąpienie od wymierzenia kar pieniężnych pomimo, że stopień szkodliwości czynów przedsiębiorcy jest znikomy, a podmiot zrealizował ustawowy obowiązek złożenia informacji o autocysternach wykorzystywanych do transportu paliw;

2. art. 31 ust. 3 Konstytucji RP poprzez wybranie uciążliwego środka karnego, niepozostającego w odpowiedniej proporcji do rozmiarów czynu zarzucanego powodowi.

W konsekwencji powód wnosił o zmianę zaskarżonej decyzji w zaskarżonej części przez Prezesa URE poprzez odstąpienie od wymierzenia kar pieniężnych, albo zmianę zaskarżonej decyzji w zaskarżonej części przez Sąd poprzez odstąpienie od wymierzenia kar pieniężnych oraz zasądzenie od Prezesa URE na rzecz przedsiębiorcy kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odwołanie, k. 15-17).

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na odwołanie, k. 45-49v).

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w C. jest spółką prawa handlowego wpisaną do rejestru przedsiębiorców KRS prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu pod numerem: (...). Przedmiotem działalności spółki są między innymi sprzedaż detaliczna paliw do pojazdów silnikowych na stacjach paliw oraz sprzedaż hurtowa paliw i produktów pochodnych. (odpis aktualny z KRS powoda, k. 21-24).

Decyzją z dnia 6 czerwca 2013 r., znak: (...), Prezes URE udzielił przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi, na okres od dnia 10 czerwca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. Decyzja ta była kilkakrotnie zmieniana w zakresie rozszerzenia przedmiotu i zakresu działalności. Ww. koncesja uprawnia przedsiębiorcę do obrotu paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych, środków transportu paliw – cystern drogowych oraz bez wykorzystania infrastruktury paliw ciekłych. (decyzja Prezesa URE z 6 czerwca 2013 r., nr (...)/AGo, k. 75-79v akt adm., decyzje zmieniające koncesję, k. 43-74 akt adm.)

Powodowa spółka zaczęła użytkować cysternę drogową o numerze VIN (...) od dnia 7 czerwca 2019 r., natomiast cysternę o numerze VIN (...) od 2 lipca 2018 r. Ponadto w dniu 4 marca 2018 r. powodowa spółka zaprzestała użytkowania cysterny o numerze VIN (...). (pismo powoda z 30 lipca 2019 r., k. 7 akt adm.; pismo powoda z 27 marca 2019 r. wraz z załącznikiem, k. 15-16 akt adm.)

Przedmiotowe informacje dotyczące rozpoczęcia i zakończenia użytkowania cystern nie zostały przekazane Prezesowi URE w ustawowym terminie, tj. w terminie 7 dni od rozpoczęcia eksploatacji infrastruktury lub trwałego zaprzestania eksploatacji infrastruktury.

W odniesieniu do autocystern o numerach VIN (...) oraz (...) przekazanie informacji o rozpoczęciu eksploatacji infrastruktury powinno nastąpić najpóźniej, odpowiednio do każdej z cystern, do dnia 9 lipca 2018 r. oraz do 14 czerwca 2019 r. Natomiast informacja o zaprzestaniu eksploatacji autocysterny o numerze VIN (...) powinna zostać przekazana najpóźniej w dniu 10 marca 2018 r. (okoliczność bezsporna)

Powód złożył w dniu 27 marca 2019 r. (data wpływu do URE – 1 kwietnia 2019 r.) informację o rodzajach i lokalizacjach infrastruktury paliw ciekłych w zakresie rozpoczęcia eksploatacji cysterny drogowej o numerze VIN (...) oraz zaprzestania wykonywania działalności koncesjonowanej przy wykorzystaniu autocysterny o numerze VIN (...). Natomiast w dniu 11 lipca 2019 r. wpłynęła do URE, złożona przez powoda w dniu 8 lipca 2019 r. informacja o rodzajach i lokalizacjach infrastruktury paliw ciekłych w zakresie rozpoczęcia eksploatacji cysterny drogowej o numerze VIN (...). (informacja o rodzajach i lokalizacjach infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzenia działalności z 11 lipca 2019 r., k. 24-25 akt adm.; informacja o rodzajach i lokalizacjach infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzenia działalności z 1 kwietnia 2019 r., k. 27-28 akt adm.)

Wobec powyższego Prezes URE wszczął z urzędu postępowanie w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy (...) Sp. z o.o. Sp. k. w C. za niezłożenie w terminie informacji o rodzajach i lokalizacjach infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzenia działalności. (zawiadomienie o wszczęciu postępowania z 18 września 2019 r., k. 1-3v akt adm.)

Spółka (...) Sp. z o.o. Sp. k. w C. w roku 2018 osiągnęła łączny przychód w wysokości (...) zł, w tym przychód z działalności koncesjonowanej w wysokości (...) zł (formularz w sprawie opłaty koncesyjnej – korekta rozliczenia przychodu osiągniętego w 2018 r., k. 95 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd także nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności. W szczególności powód nie kwestionował faktu, że nie przekazał Prezesowi URE informacji o rodzajach i lokalizacjach infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzenia działalności wobec autocystern o numerach VIN (...), (...) oraz (...) i w tym zakresie nie zaskarżył też decyzji Prezesa URE. Spór między stronami odnosił się do wysokości kary wymierzonej powodowi.

Sąd zważył, co następuje:

Zaskarżona decyzja odpowiada prawu, a podniesione przez powoda w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować odstąpieniem od wymierzenia kary lub zmniejszeniem jej wysokości.

Zgodnie z art. 43e ust. 1 p.e. przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność polegającą na wytwarzaniu paliw ciekłych, magazynowaniu lub przeładunku paliw ciekłych, przesyłaniu lub dystrybucji paliw ciekłych, obrocie paliwami ciekłymi, w tym obrocie nimi z zagranicą, a także podmiot przywożący, przekazują do Prezesa URE informacje o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności w terminie 7 dni od dnia rozpoczęcia eksploatacji infrastruktury lub trwałego zaprzestania eksploatacji tej infrastruktury.

W myśl art. 3 pkt 10d p.e. infrastrukturę paliw ciekłych stanowią instalacje wytwarzania, magazynowania i przeładunku paliw ciekłych, rurociąg przesyłowy lub dystrybucyjny paliw ciekłych, stacja paliw ciekłych, a także środek transportu paliw ciekłych.

Środkiem transportu paliw ciekłych, stosownie do treści art. 3 pkt 10j p.e. jest cysterna drogowa, cysterna kolejowa, cysterna kontenerowa lub statek przystosowane do załadunku, transportu i rozładunku paliw ciekłych,

wykorzystywane do sprzedaży paliw ciekłych bezpośrednio odbiorcom końcowym na podstawie koncesji, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1 i 4, lub do przywozu paliw ciekłych na podstawie wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 32a.

Natomiast z treści art. 56 ust. 1 pkt 48 p.e. wynika, że karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie informacji, lub przekazuje nieprawdziwe informacje, o których mowa w art. 43e. Wysokość tej kary, zgodnie z art. 56 ust. 2h pkt 8 p.e., wynosi 10.000 zł oddzielnie dla każdego rodzaju i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powodowa spółka podlegała obowiązkowi wynikającemu z art. 43e ust. 1 p.e. Spółka (...) Sp. z o.o. Sp. k. wykonywała działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi z wykorzystaniem infrastruktury, o jakiej mowa w art. 3 pkt 10d p.e. Do obrotu paliwami ciekłymi powodowa spółka stosowała autocystern, wobec których nie poinformowała o rozpoczęciu eksploatacji tej infrastruktury i o zaprzestaniu eksploatacji jednej z autocystern, o czym mowa w art. 43e ust. 1 p.e.

W tych okolicznościach nie budzi wątpliwości, że powodowa spółka, która nie wywiązała się z ustawowych obowiązków, podlega karze pieniężnej, o jakiej mowa w art. 56 ust 1 pkt 48 p.e.

Nie sposób przy tym przyjąć, że okoliczność braku wiedzy o istnieniu obowiązku informacyjnego z art. 43e ust. 1 p.e. może skutkować zwolnieniem powoda od odpowiedzialności. Po pierwsze zachowanie powoda, będącego profesjonalistą w obrocie gospodarczym, powinien charakteryzować podwyższony stopień staranności ze względu na zawodowy charakter prowadzonej przez niego działalności. Powód nie wykazał staranności wymaganej od niego jako od profesjonalnego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, w tym podmiotu wykonującego działalność koncesjonowaną. Należy przy tym podkreślić, że obowiązek obciążający powoda wynikał z przepisu ustawy prawo energetyczne, która jest podstawowym i zasadniczym aktem prawa, regulującym prawa i obowiązki podmiotów działających w obszarze energetyki. Zatem w szczególności przedsiębiorcy wykonujący działalność koncesjonowaną w obszarze energetyki, a więc tak jak powód w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, nie mogą zasłaniać się niezajomością tak kluczowej dla tej branży regulacji prawnej jaką jest prawo energetyczne.

Zaznaczenia wymaga także fakt, iż odpowiedzialność, o której mowa w art. 56 ust. 1 pkt 48 p.e., ma charakter obiektywny, co oznacza, że jest niezależna od subiektywnego elementu jakim jest wina przedsiębiorcy. Dla możliwości zastosowania sankcji pieniężnej, o której mowa w przepisie, istotne jest zatem jedynie istnienie obowiązku prawnego zabezpieczonego sankcją pieniężną oraz stwierdzenie samego faktu jego naruszenia przez podmiot zobowiązany. Samo naruszenie normy sankcjonowanej uzasadnia natomiast postawienie zarzutu niezachowania należytej ostrożności wymaganej w stosunkach danego rodzaju (por. wyrok SN z 1 czerwca 2010 r., III SK 5/10; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 stycznia 2006 r., sygn. akt SK 52/04; Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego -A nr 2006/1/6). Charakterystyczne dla tego typu odpowiedzialności jest jej „oderwane od konieczności stwierdzenia winy i innych okoliczności sprawy, wystarczy jedynie ustalenie samego faktu naruszenia prawa lub wymogów decyzji administracyjnej” (TK sygn. P 64/07). Przypisanie odpowiedzialności sprowadza się zatem do ustalenia, czy określone zdarzenie wyczerpuje znamiona ustawowe i pozostaje w związku przyczynowym z zachowaniem konkretnego podmiotu.

W tym stanie rzeczy, w sytuacji gdy powód w sposób oczywisty dopuścił się naruszenia norm prawa energetycznego, istniały podstawy do zastosowania wobec niego sankcji w postaci kary administracyjnej, o jakiej mowa w art. 56 ust 1 pkt 48 p.e.

Odnosnie zarzutu nałożenia na powoda zbyt wygórowanej kary, nie mieszczącej się w ustawowej i konstytucyjnej zasadzie proporcjonalności, wskazać należy, iż wysokość kary za niewykonanie obowiązku przedstawienia informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych została ściśle określona w ustawie. Kara ta, jak słusznie wskazał pozwany Prezes URE, odnosi się do zaniechań przedstawienia informacji oddzielnie dla każdego rodzaju i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych. Na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 48 p.e. nie jest możliwe orzeczenie łącznej kary za braki w złożeniu informacji co do kilku autocystern. Zdaniem Sądu analizowany przepis kreuje możliwość nałożenia kary

pieniężnej, o jakiej w nim mowa, za każdy brak informacji o rodzaju i lokalizacji eksploatowanej infrastruktury oraz o zaprzestaniu jej eksploatacji.

W ocenie Sądu okoliczność, że wysokość kary, określona przez ustawodawcę w treści art. 56 ust 2h pkt 8 p.e., w stałej stawce 10.000 zł, bez możliwości jej miarkowania, nie oznacza jej nieproporcjonalności. Należy zauważyć, że penalizacja taką karą odnosi się do przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w oparciu o koncesję. Kara dotyczy więc może tylko podmiotów profesjonalnych, dla których kwota 10.000 zł nie jest nadmiernie obciążająca. Przy czym podkreślenia wymaga fakt, że uzyskanie koncesji na obrót paliwami zgodnie z przepisami prawa energetycznego wymaga wykazania się odpowiednimi zasobami finansowymi, gwarantującymi możliwość prowadzenia tego typu działalności a jednocześnie brak odpowiednich środków finansowych może stanowić podstawę do cofnięcia koncesji. Zatem można poczynić takie założenie, że o ile przedsiębiorca uzyskał koncesję i nie została ona mu cofnięta to dysponuje odpowiednimi zasobami finansowymi, które pozwalają mu na wykonywanie działalności koncesjonowanej, w tym także pokrywania zobowiązań finansowych, a więc także tych wynikających z kar administracyjnych. Ponadto Sąd znając z urzędu realia wykonywania tego typu działalności koncesjonowanej, ocenia że kara w tej wysokości jest raczej symboliczna wobec przychodów przedsiębiorców dokonujących obrotu paliwami ciekłymi. Przy czym należy zaznaczyć, że w prawie energetycznym wysokość maksymalna kar, które nie są określone kwotowo, tak jak ta z art. 56 ust 2h pkt 8 p.e., określa kwota stanowiąca 15% przychodu przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej. Zatem stawka kary określona kwotowo na 10.000 zł nie wydaje się przy tym nadmiernie wygórowana lub nieproporcjonalna w stosunku do zarzucanego naruszenia lub rozmiarów działalności koncesjonowanej, w tym znacznych obrotów uzyskiwanych z tej działalności.

Za nieuzasadniony Sąd uznał także zarzut powoda dotyczący nieodstąpienia przez organ od nałożenia kary, gdyż nie zostały kumulatywnie spełnione przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary, o jakich mowa w art. 56 ust 6a p.e..

Zgodnie z art. 56 ust 6a p.e. Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

Ustawa prawo energetyczne nie sprecyzowała w jaki sposób należy oceniać stopień szkodliwości czynu, jednak uczyniło to orzecznictwo sądowe. I tak Sąd Najwyższy w wyroku z 15 października 2014 r., w sprawie III SK 47/13 uznał, że przy ocenie szkodliwości zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji tego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a prawa energetycznego instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w art. 56 prawa energetycznego.

Konieczne jest więc odwołanie się do art. 115 § 2 kodeksu karnego, który zawiera zamknięty katalog kryteriów oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu i który nakazuje przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu brać pod uwagę:

- 1) rodzaj i charakter naruszonego dobra,
- 2) rozmiary wyrządzonej szkody,
- 3) sposób i okoliczności popełnienia czynu,
- 4) wagę naruszonych obowiązków,
- 5) postać zamiaru,
- 6) motywację sprawcy,
- 7) rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Jak ocenił Sąd Najwyższy w powołanym wyżej orzeczeniu „o stopniu społecznej szkodliwości mają decydować wyłącznie okoliczności związane z czynem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2011 r., IV KK 382/10), przy

czym podstawowe znaczenie dla określenia stopnia szkodliwości czynu mają rodzaj i charakter naruszonego dobra chronionego prawem, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody oraz zamiar i motywacja sprawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2011 r., IV KK 382/10). [...] Nie uwzględnia się więc okoliczności, które pojawiły się po popełnieniu czynu, ponieważ nie mieszczą się one w regulacji art. 115 § 2 KK.”

Analizując zasadnicze kryterium oceny stopnia szkodliwości czynu powoda, jakim jest rodzaj naruszonego dobra należy stwierdzić, że dobrem tym jest w istocie możliwość realizowania przez Prezesa URE zadań nałożonych przez ustawodawcę.

Obowiązek z art. 43e ust. 1 p.e. służy wykonywaniu zadań przez Prezesa URE określonych w art. 43b p.e. Prezes URE prowadzi rejestr przedsiębiorstw energetycznych posiadających koncesję. Obowiązek prowadzenia ww. rejestru ma na celu zwiększenie przejrzystości prowadzenia działalności w sektorach energetycznych i przyczynia się do zwiększenia pewności obrotu. W rejestrze Prezes URE wskazuje dodatkowo informacje o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych. Brak realizacji przez przedsiębiorcę obowiązku poinformowania o rozpoczęciu eksploatacji infrastruktury i o zaprzestaniu jej eksploatacji, utrudnia lub nawet uniemożliwia Prezesowi URE prowadzenie rejestru, co skutkuje niemożnością sprawowania prawidłowego nadzoru nad koncesjonowaną działalnością przedsiębiorcy. Przy czym nie można z faktu, że środki transportu wykorzystywane przez powoda w działalności koncesjonowanej podlegają nadzorowi innych jeszcze podmiotów wyciągać wniosku o znikomej szkodliwości czynu. Ustawodawca wszak uznał, mając przecież świadomości nadzoru wykonywanego nad cysternami także w inny sposób, że taki nadzór i związane z tym obowiązki informacyjne przedsiębiorcy podlegają Prezesowi URE. Gdyby więc przyjąć narrację powoda o niskiej szkodliwości czynu z uwagi na kontrolowanie jego działalności w inny jeszcze sposób niż przez Prezesa URE, to należałoby uznać, że w ogóle niecelowe jest wykreowanie przez ustawodawcę obowiązku informacyjnego nałożonego na przedsiębiorców wykorzystujących cysterny w działalności koncesjonowanej, co zdaje się być zbyt daleko idącym postulatem.

Uwzględniając powyższe nie można stwierdzić, że stopień szkodliwości czynu powoda w zakresie nieudzielenia informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych był znikomy. Powód nie poinformował o rozpoczęciu eksploatacji autocystern o numerach VIN (...) oraz (...). Ponadto powodowa spółka nie poinformowała o zaprzestaniu użytkowania cysterny o numerze VIN (...).

Powód przekazał ww. informacje w odniesieniu do poszczególnych cystern odpowiednio 1 miesiąc i 9 miesięcy po terminie oraz ponad rok po terminie.

Na marginesie dodać należy, iż art. 56 ust. 6a p.e. ma charakter fakultatywny, zatem odstąpienie od wymierzenia kary nie tylko zależy od spełnienia przesłanki o charakterze ocennym, w postaci znikomej szkodliwości czynu, ale zależy od uznania organu, które wszakże nie może być dowolne i wynikać musi z merytorycznych przesłanek, ale z pewnością nie stanowi ono obowiązku organu do zastosowania powołanej regulacji w każdych warunkach (podobnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 24 sierpnia 2012 roku, sygn. akt VI ACa 389/12).

W tym zakresie Sąd Okręgowy w Warszawie podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 27 listopada 2019 r., sygn. akt I NSK 95/18, że „art. 56 ust. 6a p.e. należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasady równowagi i podziału władzy. W ocenie Sądu Najwyższego [...] Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dysponuje więc pewnym luzem decyzyjnym przy interpretacji przesłanki znikomości szkodliwości społecznej czynu, a w razie ziszczenia się wspomnianej przesłanki - uznaniem administracyjnym przy wyborze wariantu rozstrzygnięcia: odstąpienia od kary pieniężnej bądź nieodstąpienia od tej kary. [...] Organ regulacyjny, z uwagi na posiadaną wyspecjalizowaną kadre, unikalną pamięć instytucjonalną oraz bezpośrednią styczność z realiami rynkowymi, jest co do zasady lepiej przygotowany niż sędzia do oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu przedsiębiorcy z punktu widzenia standardów obowiązujących na rynku regulowanym. Interpretacja przepisów prawnych należy do istoty władzy wykonawczej, która jak wskazuje sama jej nazwa, odpowiada za egzekwowanie prawa. Jeżeli określony sposób interpretacji przepisu ma racjonalne uzasadnienie i jest ugruntowany w praktyce organu, sąd nie powinien zastępować go własną interpretacją. Interwencja sądu w

treść decyzji organu regulacyjnego powinna następować dopiero wtedy, gdy nosi ona znamiona dowolności: opiera się na arbitralnych przesłankach, zawiera zdawkowe i ogólnikowe uzasadnienie, odwołuje się do nieudowodnionych informacji.” (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z 27 listopada 2019 r., sygn. akt I NSK 95/18, Legalis nr 2294222).

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że zaskarżona decyzja odpowiada przepisom prawa, zaś odwołanie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie. Z tego względu, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując, że powód, jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, które obejmowały jedynie wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

ZARZĄDZENIE

(...)

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka